

[Finansministeren.]

Hr. Juul-Madsen sagde, at den store forskel mellem finansministeren og os, altså de konservative, ligger i, at med dette forslag får kapitalen ikke den brede sammensætning, som de konservative ønsker. Jeg kan ikke se, der er meget hold i den påstand. Det, der sker ved dette forslag, er, at man tager lidt mere ind af kapitalgevinsterne til samfundet; det bliver dog noget bredere, end det er i forvejen. I hvert fald kan jeg berolige hr. Juul-Madsen med, at det ikke er dér, forskellen ligger, for vi ønsker den absolut bredest mulige form for formueejere her i landet. Jeg er ikke sikker på, at hr. Juul-Madsen ville følge mig, hvis vi skulle lave et forslag herom. Jeg skal ikke komme ind på de foreliggende forslag om økonomisk demokrati.

Nej, jeg tror, den virkelig store forskel ligger i, at de konservative repræsenterer storkapitalen og ikke ønsker, at der skal foretages indgreb i kapitalgevinsterne til fordel for samfundet. Men der er i samfundet en voksende uvilje imod, at man på grund af inflationen, byudviklingen osv. får disse vældige kapitalkoncentrationer, og derfor må det være rigtigt at gribe ind. Det er ikke fortrinsvis de små, der bliver ramt, det er fortrinsvis de store — og de store kapitalstigninger — der bliver ramt af dette forslag. Jeg kan heller ikke rigtig forstå den harme, man giver udtryk for. Det er jo, som det er sagt heroppefra, ikke mere end ét år siden, at VKR-partierne gennemførte en forhøjelse fra 30 pct. til 40 pct., det var ganske vist efter pres fra socialdemokratiet, men det blev gennemført. Da hørte vi ikke de toner, da var det rigtigt, at man gennemførte en betydelig forøgelse af kapitalvindingsskatten, så det er jo lidt svært at forstå, at det nu pludselig er helt forkert, når man forøger den fra 40 pct. til 50 pct. Når vi ved, at man kun skal op på en skattepligtig indkomst på 30.000 kr. for at have en marginalskat på 50, altså før fradraget, kan man så virkelig med nogen ret prøve at bilde befolkningen ind, at det, der sker her, hvor man vil beskatte arbejdsfrie indtægter med 50 pct. — og i virkeligheden ikke engang det, fordi der er fradrag — skulle være noget så forfærdeligt? Det tror jeg ikke man kan få held til at bilde befolkningen ind, og det er i øvrigt også ganske nødvendigt, ikke

mindst hvis vi kommer ind i fællesmarkedet, at nogle af disse værdistigninger bliver inddraget til samfundet.

Til hr. Jens Foged vil jeg gerne sige, at når jeg ikke ønsker at diskutere 14. alm. vurdering, ligger der ikke heri nogen som helst indrømmelse af, at de 6 pct. ikke passer, overhovedet ikke. For hvis man skulle følge hr. Jens Foged, ville det jo være sådan, at hele den mægtige stigning, der sker i værdierne på grund af efterspørgslen — ja, ikke byudviklingen, det har hr. Jens Foged ganske rigtigt ikke inddraget i det, men i landbrugsområdet — skulle være inflationsgevinst alt sammen, men sådan opfatter jeg ikke inflationsgevinst. En del af det er en inflationsgevinst, en almindelig stigning i samfundets nominelle prisforhold, og en anden del er nogle særlige stigninger, som sker, fordi vi lever på et begrænset område, hvor jordværdierne stiger af forskellige grunde op over den almindelige prisstigning. Det er disse værdier, som vi mener det er rimeligt at beskatte, hvad enten de ligger i byudviklingsområderne, eller de kommer til at ligge ud over hele landet.

Til hr. Bernhard Baunsgaard: det med landbrugsejendommene. Det, der sker nu — og det er derfor, hr. Bernhard Baunsgaard kunne citere de pågældende tal — er, at vi ligestiller landbrug og industri. For det er fuldstændig rigtigt, at der ved den forrige revision af loven skete en forringelse af industrijendommenes skatteforhold i forhold til landbruget. Denne forringelse, som hr. Bernhard Baunsgaard og hans parti var med til at gennemføre, forrige gang denne lov var til revision, bliver nu rettet op, sådan at der ikke er tale om, at landbruget efter dette lovforslag bliver beskattet hårdere end industrien; de bliver simpelt hen ligestillet.

(Kort bemærkning).

Juul-Madsen: Jeg må tilstå, at jeg er lidt forbavset over finansministerens skarpe, næsten personlige bemærkninger.

Finansministeren og jeg har hver sin opfattelse, og når jeg har holdt en tale, som måske har været ret markant med hensyn til udtryksformen, er det, fordi jeg er dybt uenig med finansministeren på dette område, men det er ikke for at være uvenlig over